

Nr. 6
mei 2002

Nieuwsbrief Stichting Groningen-Jabalya

Van de redactie

Voor u ligt al weer het zesde nummer van de Jabalya Nieuwsbrief. De aanleiding is bevrijdingsdag 5 mei waar wij aanwezig zijn op het bevrijdingsfestival. Het zal u niet verbazen dat ook wij aandacht besteden aan de recente gebeurtenissen in de Palestijnse gebieden ook al is er in de Gazastrook tot nu toe minder voorgevallen dan op de westelijke Jordaanoever uit het verhaal van de UNRWA blijkt dat de gevolgen daar ook niet gering zijn. Verder een verslag van de lezing van Anja Meulenbelt over haar ervaringen in Gaza. Verder een verslag van de resultaten die projekt coordinator Dick Smit boekte bij zijn laatste bezoek aan Gaza o.a. de lokatie voor het jeugdcentrum is nu bekend. En last but not least: berichten vanuit het bestuur waar enkele wisselingen hebben plaatsgevonden.

UNRWA: dreigende hongersnood onder vluchtelingen in Gaza

De UNRWA, de Palestijnse hulporganisatie van de Verenigde Naties, heeft geprotesteerd bij de Israëlische militaire autoriteiten tegen de strenge veiligheidsmaatregelen die een groot tekort aan eerste levensbehoeften veroorzaken.

Sinds de sluiting van de Karni doorgang op 29 maart, die vooral gebruikt wordt voor handelsverkeer, zijn lange rijen voor de bakkerijen een dagelijks verschijnsel geworden. De UNRWA heeft 250 ton aan meel ter beschikking gesteld aan bakkerijen in Gaza-stad en de noordelijk Gaza regio om hen in staat te stellen brood te blijven produceren. Het duurt echter nog wel enkele dagen voordat deze voorraad is gearriveerd.

De afgelopen drie dagen zijn slechts 4 vrachtwagens met meel, een zelfde aantal met knoflook en drie vrachtwagens met uien in Gaza aangekomen, terwijl de dagelijkse behoefte aan meel al 400 ton bedraagt. Op dit moment is slechts één van de drie meelmaalterijen in

Gaza in bedrijf en als gevolg van de beperkende maatregelen van het Israëlische leger produceert het slechts 65 ton per dag. Er is een voorraad voor tien dagen, maar vanwege de roadblocks is het onmogelijk het meel naar andere delen van Gaza te vervoeren.

Gevolg van het gebrek aan voedsel is een scherpe stijging van de voedselprijzen. Een zak meel van 50kg is in korte tijd met 50% in prijs gestegen. Gezien het feit dat meer dan 65 procent van de vluchtelingen in Gaza moet rondkomen van minder dan \$2 per dag, veroorzaken deze prijsstijgingen grote problemen voor een bevolking die al heel kwetsbaar is.

De voorraden van de UNRWA bestemd voor de vluchtelingen worden tot nu toe niet toegelaten tot de Gazastrook. De organisatie heeft 1500 ton meel klaarliggen en denkt dat de komende weken nog eens 4000 ton nodig is om hongersnood onder de vluchtelingen te voorkomen.

Schrijfster Anja Meulenbelt geeft lezing in Groningen

"Gaza is vlakbij"

Op donderdag 24 januari kwam Anja Meulenbelt, de schrijfster van enkele boeken over haar persoonlijke ervaringen in de Palestijnse gebieden, op uitnodiging van de stichting naar Groningen voor een lezing onder de titel 'De tweede intifada en daarna'.

In een goed gevulde bovenzaal van Café De Beurs begint Anja Meulenbelt haar lezing. Die zal bestaan uit 3 delen. 1. Hoe zij erbij betrokken raakte 2. De moeizame discussie in Nederland als het gaat om dit conflict 3. Bezetting van de Palestijnse gebieden.

1. Ze begint haar verhaal met uit te leggen hoe zij betrokken raakte bij de Palestijnse zaak. Ze werd geboren in de oorlog in een politiek bewust milieu. Haar familie was ook betrokken bij het verzet. Zelf is zij niet Joods, maar een deel van haar familie wel. Ook daardoor was zij aanvankelijk heel pro Israël. De vriendschap met een Palestijnse vrouw maakte haar politiek bewust van de situatie waarin de Palestijnen zich bevonden.

In 1994 reist zij voor het eerst naar Gaza. Het wordt een schokkende ervaring. Ze vraagt zich verbijstert af waarom zij zich hier niet eerder van bewust was want: "Gaza is vlakbij." Er komt al gauw de gedachte bij haar op: "als ik hier niets van wist dan geldt dat ook voor heel veel anderen" Vandaar dat ze besluit om erover te schrijven. (toevoegen : titels) Maar daar blijft het niet bij. Ze richt ook de stichting Kifaia op die zich ten doel stelt om kinderen die gehandicapt zijn geworden door de Intifada te ondersteunen. Ook vraagt ze aandacht voor een groep Palestijnen waar bijna niemand het bestaan van kent: de 300.000 vluchtelingen binnen Israël. Mensen die officieel niet bestaan en dus van de overheid ook geen enkele ondersteuning krijgen.

2. In het verleden is zij vaak uitgenodigd voor zogenaamde neutrale discussies. Op dergelijke bijeenkomsten wordt vooral van je verwacht dat je het conflict tussen Israël en de Palestijnen 'objectief en evenwichtig benadert'. Het probleem is dat er in Nederland een diep geworteld schuldgevoel bestaat over het lot dat de Joden in de 2de wereldoorlog trof. Kritiek op Israël ligt daarom moeilijk, maar nog

moeilijker is het om je te solidariseren met de Palestijnen. Dan ben je plotseling niet 'objectief' 'meer maar partijdig. Tegenwoordig slaat Meulenbelt die uitnodigingen dan ook af.

Volgens haar bestaat er geen objectieve benadering. Er zijn in Nederland drie groepen te onderscheiden die alle drie een eigen paradigma of denkkader hanteren. De eerste groep bestaat uit de mensen die kritiekloos Israël steunen. Hun visie is dat Israël een klein democratisch land is temidden van een vijandige Arabische omgeving. De oplossing is hun ogen heel simpel: de Palestijnen moeten gewoon ophouden met het gebruik van geweld en dan is het probleem (wat in termen van veiligheid wordt gedefinieerd) uit de wereld.

De tweede groep ziet het conflict als een strijd tussen twee volken die strijden om hetzelfde stukje land. Het conflict wordt gaande gehouden omdat beide partijen onredelijk zijn omdat ze elkaar haten. De oplossing : ze moeten met elkaar gaan praten en op die manier begrip krijgen voor elkaar.

De derde benadering stelt duidelijk dat bij de stichting van de staat Israël Palestijnen op grote schaal zijn verdreven en dat in 1967 dat is herhaald en bovendien de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook illegaal door Israël zijn bezet. Zolang niet door Israël wordt erkend dat de Palestijnen hiermee groot onrecht is aangedaan en de bezetting zonder beperkende voorwaarden wordt opgeheven, is een oplossing van het conflict onmogelijk. Volgens Meulenbelt wordt de discussie in Nederland gedomineerd door de eerste groep en is er een voorzichtige verschuiving naar het tweede paradigma, vooral onder journalisten. Maar het derde paradigma, dat Meulenbelt zelf aanhangt, is nog steeds niet populair in Nederland.

In het derde deel van haar betoog schetst Meulenbelt een pessimistisch beeld als het gaat om de bezetting van de Palestijnse gebie-

den. Om de situatie in de Gazastrook te illustreren komt ze met een aantal cijfers die boekdelen spreken. De Gazastrook is iets groter dan het eiland Texel met 1,4miljoen Palestijnen en 6000 Israelische burgers. Op zichzelf is de Gazastrook daarmee al één van de dichtstbevolkte stukjes aarde maar de situatie wordt nog erger als je de verdeling van de beschikbare grond in ogenschouw neemt: de 1,4miljoen Palestijnen moeten het doen met 2/3 deel terwijl de 6000 Israëlische burgers ruim 1/3 tot hun beschikking hebben. Maar dat is nog niet alles. De hele economie van het gebied wordt gecontroleerd door Israël simpelweg omdat het hermetisch is afgesloten. Daardoor moet alle export via Israël. Op die manier dient de Gazastrook ook een ander doel voor de Israeli's : namelijk die van wingewest. Als in de hoogtijdagen van het koloniale tijdperk worden Palestijnen bij gebrek aan alternatieven gedwongen om voor een hongerloontje te werken voor de Israëlische industrie. De produktie wordt vervolgens naar Israël vervoerd en daar als Israëlisch exportprodukt uitgevoerd. Het zelfde geldt ook voor de import. Meulenbelt heeft zelf ervaring met de problemen die dat kan opleveren. Haar pogingen om rolstoelen Gaza in te krijgen zijn tot nu toe vergeefs geweest, omdat de Israëlische autoriteiten dat beschouwt als een strategisch goed en daar rust een verbod op

Maar de afsluiting van de Gazastrook heeft nog meer onmenselijke gevolgen. Sinds het begin van de Intifada zijn al 34 mensen gestorven omdat ze niet op tijd in een ziekenhuis konden komen vanwege de vele checkpoints die het reizen zo goed als onmogelijk maken.

De voedsel situatie is ook slecht aangezien de Israëlische autoriteiten maar mondjesmaat voedsel doorlaten.

Conclusie

Meulenbelt is voor de korte termijn niet optimistisch: de situatie zal volgens haar nog verder verslechteren. Sharon is uit op een militaire oplossing, maar dat is op den duur nooit effectief. Een belangrijk gegeven in dit verband is het feit dat veel Israëli's die het zich kunnen veroorloven een tweede huis in Oost-europa hebben gekocht of hun kinderen naar het buitenland hebben gestuurd. Daaruit blijkt dat de moraal laag is. Er is ook veel verwarring binnen Israël. Wat is de beste oplossing? Sommigen zeggen dat er maar een muur langs de grens met Israël moet komen om zodoende zelfmoordaanslagen te voorkomen, maar dat zou betekenen dat de nederzettingen geïsoleerd in vijandig gebied komen te liggen. Het hele gebied weer herbezetten is ook geen optie want dan zijn de Joden binnen de kortste keren een minderheid in eigen land.

Deze onzekerheid aan Israëlische kant staat in schril contrast met de stemming onder de Palestijnen. Zij staan met de rug tegen de muur en kunnen niet anders dan terug vechten. Maar wel met het gevoel dat ze moreel het gelijk aan hun kant hebben.

Pieter van Niekerken

*Publicaties van **Anja Meulenbelt**
over haar ervaringen in Gaza:
Het beroofde land en **De tweede intifada**
(uitgeverij van Gennip)*

Bestuursberichten

In het stichtingsbestuur zijn een paar veranderingen opgetreden. Drewes de Haan en voorzitter Dick Smit verlaten het bestuur na vanaf het begin betrokken te zijn geweest. Voor Dick houdt die betrokkenheid niet op: hij werkt nu als projectleider voor het gemeentelijk project. Als nieuwe bestuursleden verwelkomen we: Jan Keulen (voorzitter), Leila Jordens en Fred Leemhuis.

Tijdens de kamerdebatten over het Midden-Oosten hebben Jan en Leila namens het bestuur diverse fracties gemaïld.

Op het moment van schrijven (eind april) heeft de gemeente nog altijd niet gereageerd op onze subsidie-aanvraag 2002.

Projectnieuws: Lokatie jeugdcentrum vastgelegd

Van 13 tot 22 februari 2002 is Dick Smit, projectcoördinator van 'Jeugd in Jabalya' in de Gaza-strook geweest. Ondanks de bizarre situatie, dagelijks werden raketaanvallen en bombardementen uitgevoerd, heeft hij met de gemeente Jabalya forse stappen vooruit kunnen maken.

Zo is de locatie voor het te bouwen jeugdcentrum vastgelegd. (zie foto)

Het is de locatie 'Al Shanti' geworden, een terrein van ruim 2000 m², gelegen tussen drie aanpalende wijken: Al Karama Towers, Ebad Al Rahman en Fastoui.

Deze wijken zijn van na 1994 en heeft een gemiddelde samenstelling van samen zo'n 20.000 bewoners.

Met de bewonersorganisaties van deze wijken zijn bijeenkomsten georganiseerd om de bewoners ook bij de ontwikkeling van het jeugdcentrum te betrekken. Wat

betreft de gebruikers is gekozen voor de doelgroep jongeren in de leeftijd tussen 10 en 18 jaar. Ook zijn een soort inspraakbijeenkomsten georganiseerd op de scholen rondom de locatie, om van de jongeren zelf te vernemen wat hun verwachtingen zijn. Verder zijn er met de plaatselijke projectgroep vele gesprekken

gevoerd, om de wederzijdse verwachtingen op bestuurlijk, organisatorisch en technisch niveau op elkaar af te stemmen.

De volgende stappen die ondernomen kunnen gaan worden is het aanbieden van een stage in

Nederland aan een tweetal gemeente-ambtenaren van Jabalya die het jeugdbeleid ter plaatse voor hun rekening gaan nemen, en het samenstellen van een Groningse delegatie naar Jabalya om ter plekke met de gemeente Jabalya een convenant te ondertekenen, waarna concreet met de

realisatie van het jeugdcentrum kan worden begonnen. De inzet is, ondanks de conflicten tussen de Palestijnen en de Israëli door te gaan met de ontwikkelingen, om ook in deze moeilijke tijd, bezig te blijven met een positieve impuls voor de samenleving van Jabalya. In het bijzonder voor de jongeren. Juist nu!

Ja , ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project

Naam: _____

Adres: _____

Woonplaats: _____

Telefoon: _____

Email: _____

**Opsturen aan St. Groningen-Jabalya,
Coehoornsingel 87 9711 BR Groningen**

Colofon

Redactie Bert Giskes en
Pieter van Niekerken.

Verder werkten mee: Dick Smit
Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes (van het Centrum voor internationale samenwerking COS)
Tel 5421370 / 3132076

Dick Smit (gemeenteraadslid GroenLinks)
Tel 3185077 / 3677764

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: jabalya@hotmail.com